

thi han forklarede os jo i Efteraaret ved Finanslovens Behandling, at Moralprædikener duer ikke, de betyder intet. Det gælder om, at man ved sit Eksempel viser, hvad der maa ske, det skal komme indefra, det, der skal betyde noget. Jeg giver Finansministeren min fulde Tilslutning til disse Udtalelser, men jeg maa sige, at Finansministeren kom for Skade at kritisere andre Moralprædikener samtidig med, at han selv prædikede Moral.

Men lad nu det Spørgsmaal om Moral ligge, det er saa højtideligt. Derimod synes jeg, det kunde være rimeligt at vejlede Befolkningen, og jeg forstaaer det ærede Medlem fra Rønne saaledes, at han vil det samme. Lad os saa lade være at kalde det Moralprædiken, men lad os kun ganske rolig sige, at vi vil vejlede Befolkningen. Jeg vil da i denne Forbindelse sige, at det allervigtigste, vi har at gøre, det absolut første, der maa kræves, er en Højnelse af Produktionen, og vi maa være enige om at træffe de Midler, der egner sig dertil. Dernæst maa vi have en Indskrænkning af Forbruget, og jeg tror, at en Appel fra denne Plads, maaske paa anden Maade fra vore højtærede Ministre, de førende Mænd indenfor Socialdemokratiet, de førende Mænd i andre Partier, vilde betyde uhyre meget, thi det danske Folk vil gerne have Vejledning. Jeg har ikke i mange Aar haft saa stor Fornøjelse af de oplysende Foredrag, jeg har tilladt mig at holde ude i Landet, som netop i denne Tid. Folk er jo desorienterede, men de vil gerne gaa i Gang med en Forøgelse af deres Produktion, naar blot de tør.

Jeg kommer nu til det Emne, som jeg maa udtale mig lidt nærmere om; det er Landbrugets Forhold. Det ærede Medlem fra Rønne (Hauge) og Valutaraadet vil sige: Vi skal ikke genere Landbruget, og jeg svarer dertil: Nej, ikke med Deres gode Villie, men De siger dog, at De skal have Kontrol med, at der ikke indføres mere hverken af Gødning, Oliekager eller Majs, end der bevislig er Brug for. Følgen af en saadan Regulering af Importen vil blive en Svækkelse af Produktionen, fordi Landbruget er en særartet Virksomhed. Man svækker det, fordi vedkommende ikke tør gaa i Gang med de Anlægsudgifter af forskellig Art, de Foranstaltninger, som netop skal tjene til at højne Produktionen. Et Landbrug arbejder altid med 3 Aars Virksomhed for Øje: Nuet, det Driftsjaar, hvori man arbejder, det Aar, der lige er passeret — thi der er der

mange Ting, der skal føres Kontrol med baade regnskabsmæssigt og driftsøkonomisk —, og endelig skal vi lægge vor Arbejdsplan for det kommende Aar. Det er af Hensyn til vore Finanser, at vi skal have en saadan Orientering over 3 Aars Virksomhed. Den Kunstgødning, man lægger ud i dette Foraar, faar man kun delvis betalt det første Aar; man skal have baade 2 og 3 Aars Høst, før den er betalt. Det Frø, man saar nu, faar man først betalt efter et Par Aars Forløb igennem Afgrøden. Og saaledes kan jeg nævne alt vedrørende Markens Produkter. Vender jeg mig til Kreaturholdet, gælder det for Foderstofferne, at en ringe Del af det, der anvendes der, faar vi betalt med 8 Dages Mellemrum. Det er den ringe Del, der bruges til Mælkeproduktionen. Den langt overvejende Del, der tjener til Avlens Opretholdelse, til Husdyrholdets Udvikling og Fremme, bliver jo først betalt Maaneder efter, for Svinets Vedkommende 10—12 Maaneder efter, men 3—4 Aar efter for Kvægets og 5—6 Aar efter for Hestenes Vedkommende. Hvis derfor Landbruget skal være udsat for ved et saadant Statsindgreb at blive berøvet Chancen for Fortjeneste, saa vil det heller ikke tage Risikoen ved Tabet, og Resultatet bliver, at det danske Landbrug fra at være et blomstrende, smukt, intensivt Landbrug, som hele Nationen var stolt af, gradvis vil gaa over til ekstensiv Drift. Der er i de sidste 30 Aar oparbejdet Dyrkning af Jord, som intet andet Land kunde dyrke. Vi deler den i 1ste, 2den, 3die og 4de Klasses Jorder. For de to laveste Klasser, 3die og 4de Klasses Jorder, vil Overgangen til ekstensiv Drift øjeblikkelig blive paa-begyndt, og Ejerne af 2den Klasses Jorder vil tage det under nøje Overvejelse at gøre det samme, fordi de ikke tør anvende en Kapital, af hvilken de først kan vente Frugt efter 2, 3 eller 4 Aar, naar de er udsatte for et Statsformynderskab og dermed følgende Baandlæggelse af Fortjenesten, medens de selv skal bære Risikoen.

Hertil kan man svare: Ja, men vi vil jo ikke gøre noget ondt. Nej, De vil det ikke, men den psykologiske Virkning, jeg her peger paa, vil blive Resultatet, og den økonomiske Følge vil blive ekstensiv Drift, hvorved der kun kan beskæftiges langt færre Mennesker end i Øjeblikket, og hvorved Produktionen formindskes, saaledes at der bliver langt ringere Vare-mængder til Udførsel, end der vil være under frie Forhold, og det, vi tilstræber: